

Maria-Mercè Roca

Tradición e disidencia

Coido que tradición e disidencia preséntanse hoxe como as dúas caras da mesma moeda, os dous extremos do péndulo. Polo de agora a única Coido que tradición e disidencia preséntanse hoxe como as dúas caras da mesma maneira de manter a tradición da nosa literatura, que vén de lonxe, onde nos recoñecemos e nos sentimos seguros, é disentir. Non tanto sermos disidentes na lingua, que é viva e sérvenos e servímonos dela, nin nos estilos nin nas formas, que todos viven e caben nela. Disidentes no xeito de xestionar politicamente esta lingua. Disidentes á vista de políticas culturais cosmopolitas e españolizadas; disidentes no momento de aceptar uns medios de comunicación hostís; disidentes co silencio anómalo que se impon diante dunha crítica fratricida que engule os seus fillos como Saturnos do século XXI. Certamente, a disidencia política é a única que pode salvarnos a tradición. E coa disidencia, o amor: cómpre agora, tal como fai Harold Bloom parafraseando Virxinia Woolf, disentir do antigo odio, inoculado polos anos de ditadura e tradición satisfeita, e escoitar só o demo que nos di: quérote.

Traducido do catalán por Lluïsa Soaz

Tradició i dissidència

Tradició i dissidència se'm presenten avui com les dues cares de la mateixa moneda, els dos extrems del pèndol. Ara per ara, l'única manera de mantenir la tradició de la nostra literatura, que ve de lluny, on ens reconeixem i ens sentim segurs, és dissentir. No tant ser dissidents en la llengua, que és viva i ens serveix i ens en servim, ni en els estils ni les formes, que hi són tots i tots hi caben. Dissidents en la manera de gestionar políticament aquesta llengua. Dissidents davant polítiques culturals cosmopolites i espanyolitzades; dissidents a l'hora d'acceptar uns mitjans de comunicació hostils; dissidents amb el silenci anòmal que s'imposa al davant d'una crítica fratricida que devora els seus fills com Saturns del segle XXI. Certament, la dissidència política és l'única que ens pot salvar la tradició. I amb la dissidència, l'amor: cal ara, tal com fa Harold Bloom parafrasejant Virginia Woolf, dissentir de l'odi antic, inoculat per anys de dictadura i tradició complaent i escoltar només el dimoni que ens diu t'estimo.